

Kedves Barátok, Kollégák, Tanítványok!

Nagyon szépen búcsúztattátok Lacit. Köszönjük.

Mi, a család most nem a tudóst, a tanárt, a népszerű közéleti vélemény-mondót búcsúztatjuk! Két testvérünket búcsúztatjuk egymás után. Laci és Gyuri identitásunk részei voltak.

Laci szabad gyerek majd kamasz volt, szabad ember is lett.

Elsős volt, a többiek újságpapírra rajzolták ácsceruzával a betűelemeket, Laci négy öt nyelven írásban tudatta az egyik kislánnyal, hogy szereti. A levelet a szigorú tanító néni felfedezte, s szörnyű erkölcstelenségnek bélyegezte. Szerencsére volt egy olyan tanító néni, aki újjongva mondta: én ilyen gyereket akarok tanítani. Ilyen pedagógus volt később Pataki tanár úr is. Már sokat tudott oroszul, mire az iskolában elkezdtek. A családban különböző emlékek vannak arról, hogy mi indította arra, hogy spanyolul tanuljon, de az tény, hogy néhány hónap alatt megtanult.

A testvérek között Laci volt a legkisebb, tizenhét évvel idősebben pelenkáztam, fürdettem, dajkáltam. Az egész család szemefényeként szeretgettük testvérünket, kisöcsénket, dédelgettük, vittük kirándulni, húztuk szánkón. Aztán sieltünk az erdőaljban, szemben a házunkkal. Később már a Chopokra is mentünk együtt, addig-addig, míg már mi tanultunk tőle, mint utóbbi két alkalommal. Nassfelden, mikor megbillentem, pillanat alatt mellettem volt, készen a segítségre.

Vitorlázunk, vakmerő, kitartó mancsaft volt nagy viharban, és önfeledten úszkáltunk a balatonfüredi öbölben, hosszú szélcsendben, Laci és Fruzsina gyerekeivel, Danival, Bábóval.

A válás utáni feszültségeket mindannyian megsínylették. Szerette gyerekeit, érdekelték őt, büszke volt rájuk. Éliás, az unoka születésével nagyapává lett, nagyapai szeretettel fogadta, vette körül.

Laci érzelmes volt, és érzékeny. Vágyott a szeretetre és elismerésre, de soha nem akarta megalkuvás vagy rossz kompromisszum árán elérni. Kingával mindent megbeszéltek, nagyon szoros kapcsolatban éltek 30 éven át. Csatlakoztak hozzájuk kutyáik, Kókusz, majd Gizi.

Közös karácsonyainkon együtt volt a család, az utóbbi két évtizedben Laciéknál. Kedves, jó vendéglátók voltak Laci és Kinga. Négy testvér – feleségükkel - s többnyire majdnem minden lemenő, unokatestvérek, akik évszámra sokszor csak itt találkoztak, de itt mindig, unokáim, s legújabbán már Éliás, Laci unokája is. A mi gyermekkorunkban csak halott, általunk soha nem ismert nagybácsikat emlegettek.

Mi, a négy testvér megünnepeltük mindegyikünk születésnapját együtt főzéssel, beszélgetéssel, tortával.

Voltak időszakok, amikor együtt bridzseltünk, négyen. A covid időben interneten. Nem nekünk találták ki, mert mindig jött az új leosztás, s ha beszélgettünk vagy elemeztük az előző partit, akkor kidobott a rendszer. Laci biztatott minket, hogy ír majd nekünk egy programot... Egy ilyen két parti közti szünetben lett először rosszul.

Laci imádott játszani, szeretett nyerni. Kingával és barátaikkal gyakran játszottak, kellemes játszótárs volt. Szaki barátja is megemlékezik sakkpartijaikról. Peti is sokat sakkozott vele, Laci gimnáziumi éveiben, de azok egész más sakkpartik voltak, ahogy négyes bridzselésünk is. Itt tulajdonképpen nem egymás ellen játszottunk, hanem együtt játszottunk a játékkal, mindig megbeszéltük, hogy miért hülyeség azt lépni, amit egyikünk éppen szándékozott, ki hol hibázta el a licitet, a lejátszást, no meg értékeltük a jó liciteket, elmés lejátszásokat.

Reméljük, most is játszik valahol...